

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 423/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. mája 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ]
[REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 12, čl. 16, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 3, čl. 6 ods. 1, čl. 7, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv podľa čl. 2 a čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby [REDAKOVANÉ] v disciplinárnom konaní vedenom pod sp. zn. 314742-1/2015-DT a jeho rozhodnutiami sp. zn. 314742-1/2015-DT z 3. novembra 2015 a 11. novembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. marca 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 12, čl. 16, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 3, čl. 6 ods. 1, čl. 7, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práv podľa čl. 2 a čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„protokol“) postupom Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby [REDACTED] (ďalej len „ústav“) v disciplinárnom konaní vedenom pod sp. zn. 314742-1/2015-DT (ďalej len „napadnuté disciplinárne konanie“) a jeho rozhodnutiami sp. zn. 314742-1/2015-DT z 3. novembra 2015 a 11. novembra 2015 (ďalej len „rozhodnutie z 3. novembra 2015“ a „rozhodnutie z 11. novembra 2015“ alebo „disciplinárne rozhodnutia ústavu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že 22. októbra 2015 bol spísaný záznam o disciplinárnom previnení sťažovateľa, na základe ktorého sa mal 9. októbra 2015 o cca 14.30 h v priestoroch sektora I/B cela č. 2.30 dorozumievať s inými osobami vykrikovaním a vyhrážať sa inému odsúdenému ujmou na zdraví. Na základe tohto záznamu bol rozhodnutím z 3. novembra 2015 uznaný za vinného z disciplinárneho previnenia podľa § 39 písm. a) a c) zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o výkone trestu“), teda že porušil povinnosť plniť povinnosti uložené zákonom a ústavným poriadkom, porušil povinnosť plniť úlohy vyplývajúce z programu zaobchádzania, za čo mu bol uložený disciplinárny trest – pokarhanie.

Proti rozhodnutiu z 3. novembra 2015 podal sťažovateľ opravný prostriedok – odvolanie. Rozhodnutím odvolacieho orgánu z 11. novembra 2015 bolo odvolanie zamietnuté a rozhodnutie z 3. novembra 2015 bolo potvrdené.

Sťažovateľ namieta, že počas napadnutého disciplinárneho konania, ale aj pred jeho začatím boli opakovane porušované jeho práva odsúdeného a disciplinárne obvineného. Disciplinárne konanie podľa sťažovateľa začalo na základe tvrdení ďalších odsúdených [REDACTED], ktorí v rámci svojej procesnej obrany vo svojich disciplinárnych konaniach (ktoré začali na základe zistení povereného pedagóga zo sťažnosti sťažovateľa z 9. októbra 2015, ktorú adresoval riaditeľovi ústavu, pozn.) účelovo tvrdili, že sťažovateľ sa mal dopustiť proti odsúdenému [REDACTED] disciplinárneho previnenia. Sťažovateľ zastáva názor, že kým sa k uvedenému incidentu nevyjadrili títo odsúdení, nebolo mu nikým z príslušníkov ústavu vytknuté, že by sa mal správať nevhodne a dopustiť sa akéhokoľvek disciplinárneho previnenia, resp. iného protiprávneho konania.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že nadporučík [REDACTED], ktorý bol vypočutý v jeho disciplinárnom konaní ako svedok, ak vedel o jeho nevhodnom správaní, mal urobiť nevyhnutné opatrenia a už v ten daný deň o tom spísať záznam a začať disciplinárne konanie, teda postupovať v súlade so zákonom.

Obdobne sťažovateľ namieta aj postup pedagóga [REDACTED] (ďalej len „pedagóg“), ktorý mal byť tiež svedkom jeho disciplinárneho previnenia a ktorý si podľa sťažovateľa rovnako nesplnil svoju zákonnú povinnosť oznámiť danú vec riaditeľovi ústavu, príp. inému nadriadenému alebo začať na základe vlastného zistenia voči sťažovateľovi disciplinárne konanie a v ešte ten deň spísať o tom záznam do informačného systému ústavu. Podľa sťažovateľa, keďže pedagóg prerokúval jeho disciplinárne previnenie, mal sa dať z prerokúvania veci vylúčiť, pretože vedel, že sťažovateľ ho navrhuje vypočuť ako svedka. Zároveň namieta, že svedecká výpoveď tohto pedagóga nebola v rámci prvostupňového konania vykonaná, keďže tento pedagóg *«vo svojom rozhodnutí zo dňa 03. 11. 2015 uviedol, že dôkazný prostriedok „svedectvo ped. [REDACTED] je irelevantný...“»*. K výsluchu tohto svedka pristúpil až druhostupňový – odvolací orgán, ktorý mal dodať, že výpoveď tohto svedka nemala vplyv na zavinenie a svojím obsahom je neutrálna.

Sťažovateľ namieta, že *«v právnom štáte v akomkoľvek procese (civilnom, trestnom, správnom, disciplinárnom...) je vylúčené, aby konajúci prvostupňový správny orgán – poverená osoba na rozhodnutie vypočúval sám seba nie tak ešte v meritórnom rozhodnutí vo veci uviedol, že vykonanie tohto dôkazu (vypočutie samého seba) považuje za irelevantné. Zároveň uvádzam, že je neakceptovateľné, aby k vypočutiu takéhoto svedka ktorý je zároveň konajúcim správnym orgánom (ktorého rozhodnutie je predmetom preskúmania), došlo v rámci druhostupňového odvolacieho konania. Je v rozpore s právnou logikou, aby konajúci orgán v prvom stupni bol v tej istej veci vypočutý ako svedok v rámci druhostupňového odvolacieho konania. Konajúci orgán, ktorý vo veci rozhoduje má byť nestranný, nezávislý a nezaujatý bez pomeru k veci resp. k účastníkom konania. Samotnú svedeckú výpoveď nie je možné charakterizovať ako „neutrálnu“, nakoľko svedok je*

povinný opísať čo vnímal svojimi zmyslami (najmä čo videl, počul...). Z uvedeného vyplýva, že buď svedok videl alebo počul inkriminovanú situáciu alebo nie, najmä keď v danom čase dňa 09.10.2015 cca o 14:30 hod. bol za mnou menovaný svedok (správny orgán v prvom stupni) ped. [REDAKOVANÉ] ktorý mi vydal moju poštu, súhlas riaditeľa ústavu s návštevou s iným odsúdeným s uvedením, že som dostal disciplinárnu odmenu za prácu. Je preto namieste domnievať sa, že pokiaľ by som sa v tom čase mal dopustiť disciplinárneho previnenia – dorozumievať sa s inými osobami vykrikovaním a vyhrázaním sa inému odsúdenému ujmou na zdraví, uvedené by ped. [REDAKOVANÉ] musel počuť a zároveň by to musel následne aj príslušným postupom riešiť. V ďalšom poukazujem, že záznam o mojom údajnom disciplinárnom previnení zo dňa 22. 10. 2015 spísal mjr. [REDAKOVANÉ], ktorý v rámci disciplinárneho konania rozhodoval vo veci až ako druhostupňový odvolací orgán, a ktorý zároveň doposiaľ nevybavil moju sťažnosť zo dňa 09.10.2015 s príslušnými dodatkami.».

Podľa sťažovateľa už uvedené je dôkazom zaujatosti týchto osôb voči nemu a tiež toho, že ústav v praxi vykladá a aplikuje zákon o výkone trestu arbitrárne. Zastáva názor, že v jeho veci nerozhodoval nezávislý a nestranný orgán. Zároveň namieta, že ani dosiaľ mu neboli riadne doručené disciplinárne rozhodnutia, boli mu odovzdané len ich kópie, pričom jeho právnej zástupkyňi nebolo vôbec doručené rozhodnutie z 11. novembra 2015.

Uvádza, že v rozhodnutí z 3. novembra 2015 došlo k chybe v písaní, preto mu bola následne pedagógom odovzdaná kópia uvedeného rozhodnutia, v ktorej bol nesprávny údaj síce preškrtnutý a nahradený novým údajom, no v rozhodnutí chýba dátum, kedy došlo k oprave chýb v písaní.

Podľa sťažovateľa bolo tiež v disciplinárnom konaní nezákonne vykonané dokazovanie. Prvostupňový aj druhostupňový orgán vykonali len dôkazy, ktoré boli v jeho neprospech, nevypočuli ďalších navrhovaných svedkov, ktorí by mohli preukázať, že sa disciplinárneho previnenia nedopustil. Výsluchy svedkov, ktoré sa uskutočnili, boli podľa neho vykonané nezákonne. Sťažovateľ nebol o výsluchoch svedkov upovedomený, nebol ani dodatočne oboznámený so svedeckými výpoveďami, nemal možnosť sa k obsahu týchto výpovedí vyjadriť, ani sa účinne brániť a klásť svedkom otázky. Podľa sťažovateľa

vykonali konajúce orgány výsluchy svedkov svojvoľne a zaujato. Je toho názoru, že bolo porušené jeho právo na obhajobu podľa § 52a zákona o výkone trestu, ako aj jeho základné právo podľa čl. 47 ods. 2 ústavy.

Sťažovateľ tiež zastáva názor, že disciplinárne rozhodnutia nie sú riadne odôvodnené. Rozhodnutie z 3. novembra 2015 je podľa sťažovateľa svojvoľné, zjavne neodôvodnené a zmätočné, pretože nebol objektívne zistený skutkový stav veci, dôkazné prostriedky boli vykonané nezákonným spôsobom a výlučne len v jeho neprospech, z rozhodnutia nie je zrejmé, kto a akým spôsobom naplnil skutkové podstaty disciplinárneho previnenia a porušenie povinností uložené zákonom, ústavným poriadkom a programom zaobchádzania, ktoré boli predmetom prvostupňového konania. Odôvodnenie tohto rozhodnutia vo vzťahu k dôvodom, na základe ktorých bolo rozhodnuté, je ako celok nepresvedčivé a nepreskúmateľné. Sťažovateľ zastáva názor, že toto rozhodne nedáva jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky.

Podľa sťažovateľa sa síce druhostupňový orgán v rozhodnutí z 11. novembra 2015 snažil odstrániť zmätočnosť a nejednoznačnosť preskúmaného rozhodnutia z 3. novembra 2015 tým, že napr. identifikoval poškodeného v konaní a zároveň doplnil dokazovanie výsluchom svedka – pedagóga, je však podľa neho neprípustné, aby sa týmto zhojili pochybenia prvostupňového orgánu. Domnieva sa, že *„ak druhostupňový orgán pripustil pochybenia mal vec vrátiť prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie“*.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že v rámci disciplinárneho konania bola porušená aj zásada prezumpcie neviny a zásada ukladania disciplinárnych trestov podľa zákona o výkone trestu, pretože ešte pred právoplatným disciplinárnym odsúdením mu boli udelené obmedzenia v rámci programu zaobchádzania z dôvodu, že sa voči nemu začalo disciplinárne konanie, čiže bol trestaný a obmedzovaný v rámci programu zaobchádzania viacnásobne. Sťažovateľ podal riaditeľovi ústavu aj námietku, v ktorej poukázal na porušovanie zásady prezumpcie neviny, no ústav sa k jeho námietke z 28. októbra 2015 doplnenej prostredníctvom právnej zástupkyne z 5. novembra 2015 vyjadril tak, že *„zásada prezumpcie neviny je výlučne trestnoprávny inštitút, ktorý sa na disciplinárne konanie*

v zmysle zák. č. 475/2005 Z. z. nevzťahuje, že v danej veci sa nevedie voči mne žiadne trestné ani zavinené konanie“. Sťažovateľ však namieta, že „priamo z § 52 ods. 2 zák. č. 475/2005 Z. z. vyplýva, že disciplinárne previnenie je zavinené nesplnenie alebo porušenie povinností alebo zákazu podľa tohto zákona“. Následne sťažovateľ v sťažnosti ozrejmuje, prečo by sa na disciplinárne konanie mali použiť zásady trestného konania a zároveň prečo sa naň vzťahuje aj dohovor. V závere uvádza, že z uvedeného vyplýva, že ústav „svojvoľnou aplikáciou zák. č. 475/2005 Z. z. v mojom disciplinárnom konaní porušil moje práva a základné slobody, ktoré mi Ústava SR a Dohovor zaručuje“.

Podľa sťažovateľa ústav svojím konaním priamo zasiahol do jeho základného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie, práva na obhajobu, bol viacnásobne a nezákonným spôsobom trestaný, bolo mu odopreté právo na účinný opravný prostriedok, nemal zabezpečené rovnaké podmienky pred nezákonným zásahom ako iní disciplinárne obvinení v obdobných veciach, čím bol vystavený neľudskému a ponižujúcemu zaobchádzaniu.

Uvádza, že postupom ústavu boli porušené tieto jeho práva:

„- právo sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR,

- právo sťažovateľa na právnu pomoc a obhajobu v zmysle čl. 47 ods. 2 Ústavy SR,

- právo sťažovateľa na zákaz trestu bez zákona v zmysle čl. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

- právo sťažovateľa na účinný opravný prostriedok v zmysle čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

- právo sťažovateľa na odškodňovanie za nezákonné odsúdenie v zmysle čl. 2 a 4 Protokolu č. 7 – Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

- právo sťažovateľa na rovnaké zaobchádzanie (zákaz diskriminácie) vyplývajúce z čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 12 Ústavy SR,

- právo sťažovateľa na ochranu pred mučením, neľudským alebo ponižujúcim zaobchádzaním vyplývajúce z čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 16 Ústavy SR. “

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd jeho sťažnosť prerokoval prednostne, pretože ide o naliehavú vec. Naliehavosť veci vidí v tom, že porušenie uvedených práv priamo súvisí s jeho dôstojnosťou, a zároveň poukazuje, že pokiaľ mu nebude poskytnutá urýchlená a dôrazná ochrana jeho základných práv, možno očakávať opakované, svojvoľné a nezákonné disciplinárne obvinenie zo strany ústavu.

Sťažovateľ vo vzťahu k splneniu podmienky podľa § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uvádza, že sa v predmetnej veci obrátil so svojím podnetom z 26. novembra 2015 aj na dozorujúcu prokurátorku Krajskej prokuratúry v Trenčíne (ďalej len „krajský prokuratúra“). Jeho podnet sa však minul účinkom, pretože mu bolo prípisom z 18. januára 2016, doručeným 21. januára 2016, oznámené, že žiadne porušenie jeho práv zistené nebolo, preto bol podnet odložený ako nedôvodný.

Vo vzťahu k dodržaniu lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu uvádza, že lehotu na podanie sťažnosti dodržal, pretože *„k odstráneniu porušovania mojich práv nedošlo ani vybavením môjho podnetu dozorujúcou prokurátorkou, ktorá mi svoje upovedomenie doručila dňa 21. 01. 2016. V ten deň som sa dozvedel, že k náprave vo veci nedošlo a od toho dňa sa počíta dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti, ktorá končí dňa 22. 03. 2016, kedy je možné ústavnú sťažnosť podať na poštovú prepravu.“*

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a následne vydal tento nálezh:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy, na právnu pomoc a obhajobu v zmysle čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, na zákaz trestu bez zákona v zmysle čl. 7 Dohovoru

o ochrane ľudských právo a základných slobôd, na účinný opravný prostriedok v zmysle čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na odškodňovanie za nezákonné odsúdenie v zmysle čl. 2 a 4 Protokolu č. 7 – Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na rovnaké zaobchádzanie (zákaz diskriminácie) vyplývajúce z čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 12 Ústavy SR, na ochranu pred mučením, neľudským alebo ponižujúcim zaobchádzaním vyplývajúce z čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 16 Ústavy SR Ústavom na výkon trestu odňatia slobody a Ústavom na výkon väzby [REDAKOVANÉ] v disciplinárnom konaní vedenom pod sp. zn. 314742-1/2015-DT porušené boli.

2. Rozhodnutie ÚVTOS a ÚVV [REDAKOVANÉ] o uložení disciplinárneho trestu sp. zn. 314742-1/2015-DT zo dňa 03. 11. 2015 a Rozhodnutie ÚVTOS a ÚVV [REDAKOVANÉ] o odvolaní sp. zn. 314742-1/2015-DT zo dňa 11. 11. 2015 zrušuje a vec vracia Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby [REDAKOVANÉ] na ďalšie konanie.

3. Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby [REDAKOVANÉ] v disciplinárnom konaní vedenom pod sp. zn. 314742-1/2015-DT sa prikazuje konať bez toho, aby zasahoval [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] do jeho základných práv špecifikovaných v tomto náleze.

4. [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadosťučinenie 12.000 EUR (slovom dvanásťtisíc eur), ktoré je Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby [REDAKOVANÉ] povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto Nálezu Ústavného súdu SR.

5. [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania v sume trov právneho zastúpenia tak ako boli v konaní ustálené.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštantne uvádza, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Nedodržanie tejto lehoty je preto zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 12, čl. 16, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 ústavy, práv podľa čl. 3, čl. 6 ods. 1, čl. 7, čl. 13 a čl. 14 dohovoru a práv podľa čl. 2 a čl. 4 protokolu postupom ústavu v napadnutom disciplinárnom konaní a jeho rozhodnutiami z 3. novembra 2015 a 11. novembra 2015.

Ústavný súd vlastnou činnosťou zistil, že rozhodnutie z 3. novembra 2015 mu bolo ústne oznámené 3. novembra 2015 a zároveň v ten deň mu bolo doručené aj jeho písomné

vyhotovenie. Obdobne je to tak aj v prípade rozhodnutia z 11. novembra 2015, kde dňom, kedy sa o tom rozhodnutí dozvedel, resp. mu bolo doručené jeho písomné vyhotovenie, je 11. november 2015.

Sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 21. marca 2016, pričom na poštovú prepravu bola daná 18. marca 2016, teda je zjavné, že bola podaná po lehote podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, preto je potrebné túto sťažnosť považovať za oneskorene podanú.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že v predmetnej veci podal podnet na preskúmanie zákonnosti v disciplinárnom konaní krajskej prokuratúry. Vo vzťahu k dodržaniu lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu preto uvádza, že lehotu na podanie sťažnosti dodržal, pretože *„k odstráneniu porušovania mojich práv nedošlo ani vybavením môjho podnetu dozorujúcou prokurátorkou, ktorá mi svoje upovedomenie doručila dňa 21.01.2016. V ten deň som sa dozvedel, že k náprave vo veci nedošlo a od toho dňa sa počíta dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti, ktorá končí dňa 22.03.2016, kedy je možné ústavnú sťažnosť podať na poštovú prepravu.“*

Ústavný súd túto argumentáciu sťažovateľa neakceptuje, pričom ako rozhodujúcu skutočnosť zohľadnil to, že sťažovateľ ňou nenamieta porušenie svojich práv prípisom, resp. postupom krajskej prokuratúry. Ústavný súd musí pri posudzovaní otázky dodržania lehoty na podanie sťažnosti vychádzať zo znenia zákona o ústavnom súde a z toho, že ak sťažovateľ požiadal o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí ústavu na výkon väzby krajskú prokuratúru, ktorá je spôsobilá zabezpečiť ochranu jeho práv, a táto jeho podnet ako nedôvodný odložila, mal namietať vo svojej sťažnosti aj zákonnosť postupu krajskej prokuratúry, resp. jej prípisu. Uvedené však sťažovateľ v predmetnej veci neurobil.

Za týchto okolností bolo potrebné počítať plynutie lehoty dvoch mesiacov podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia ústavu z 11. novembra 2015, a nie od oznámenia prípisu krajskej prokuratúry.

V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Nad rámec ústavný súdu uvádza, že jeho pozornosti neušlo, že sťažovateľ nepriložil k sťažnosti splnomocnenie na zastupovanie advokátom a ani nepožiadal ústavný súd, aby mu právneho zástupcu ustanovil. Ústavný súd upustil od výzvy adresovanej sťažovateľovi na predloženie splnomocnenia na zastupovanie advokátom v konaní pred ústavným súdom z dôvodov procesnej ekonómie, pretože (aj vzhľadom na zásadu viazanosti ústavného súdu návrhom na začatie konania podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde) ani prípadné odstránenie uvedeného nedostatku by už nemohlo viesť k inému rozhodnutiu o tejto sťažnosti, než je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2016